

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupený JUDr. Alexandrem Belicou, advokátem se sídlem Smetanovo nám. 7, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 2. 2026, č. j. 61 A 19/2025-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 6. 2025, č. j. MSK 67324/2025, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 4. 2025, č. j. SMO/203518/25/DSČ/Fol, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 26. 1. 2025 v 10:55 hodin, v O., na ulici O., před domem č. 1127/62, jako řidič motorového vozidla tovární značky Ford, registrační značky X, neoprávněně s uvedeným vozidlem stál na chodníku v místě, kde toto není dovoleno příslušnou dopravní značkou, čímž porušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.

II.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 25. 2. 2026, č. j. 61 A 19/2025-33 (dále jen „napadený rozsudek“). Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele správní orgány i krajský soud nevyhodnotily provedené důkazy řádně a nevyvodily z nich správné závěry. Stěžovatel se svým vozidlem zastavil a stál na manipulační ploše, nikoliv na chodníku. Vjezd na plochu není omezen zákazovou dopravní značkou. Předmětná plocha je sice od silnice oddělena obrubníkovým lemem, ale ve dvou místech je žulový lem obrubníků zapuštěný zcela na úrovni povrchu příjezdové komunikace. Plocha před domem je pokrytá asfaltem, je lichoběžníkového tvaru o rozměru přibližně 8 x 8 m. Běžně na ní zastavují a náklad vykládají i dodávková vozidla různých doručovatelských a poštovních služeb, technické služby města v případě potřeby na ní zanechávají velkoobjemové kontejnery ke sběru různých druhů objemného domácího odpadu. Ani z okolností na místě samém neplyne, že by se jednalo o chodník, protože plocha, která by sloužila k pohybu chodců, je zakončena travnatou plochou lemovaná nízkým obrubníkem, tedy dál jako chodník nepokračuje a asfaltová plocha nenavazuje na žádný chodník, tudíž neslouží k případné chůzi kolem domu. Dál lze jít jen po příjezdové komunikaci. Na podporu svého tvrzení odkázal na vyjádření Útvaru hlavního architekta Ostravy ze dne 3. 11. 2008, ze kterého vyplývá, že navržená stavba „Nájezdová rampa, oprava vstupu a oprava napojení dešťové kanalizace“ situovaná na pozemcích parc. č. XA a dalších k.ú. P. je součástí plochy s funkcí „Bydlení hromadné,“ což podle stěžovatele znamená, že plocha před vchodem domu č. 1127/62, která je mimo chodník, chodníkem není.

[4] Podle stěžovatele správní orgány i krajský soud směšují dva různé přestupky (zákaz zastavení a zákaz stání). Správní orgány se nezabývaly jeho tvrzením, že před vchodem domu nestál, s vozidlem pouze na krátkou chvíli zastavil, aby vyložil nákupní tašky. Rovněž nezjistily dobu trvání vykládky nákupu stěžovatelem, což nezkoumal ani krajský soud. Správní orgány měly jednání stěžovatele objektivně posoudit s ohledem na dobu jeho trvání jako zastavení. V této souvislosti poukázal na to, že na začátku příjezdové komunikace se nachází svislá dopravní značka č. B29 – zákaz stání, která však zakazuje na silnici uvést vozidlo do klidu na dobu delší, než je nezbytná k nástupu/výstupu osob nebo naložení/vyložení nákladu.

[5] Dále stěžovatel uvedl, že správní orgány nevyhověly jeho návrhu na místní šetření za účelem vyjasnění dopravní situace na místě údajného přestupku. Správní orgány návrh zamítly pro nadbytečnost, aniž by dostatečně odůvodnily, proč považují místní šetření za nadbytečné, a toto nenapravit ani krajský soud. Z šetření na místě samém by při tom mohlo vyplynout, že jak rozměry této plochy, tak její tvar, umístění a konstrukce i asfaltový povrch, jakož i obvyklý a zavedený způsob jejího užívání, na první pohled svědčí o tom, že se o standardní chodník nejedná, ale že se jedná o obslužnou plochu k bytovému domu.

[6] Závěrem stěžovatel dodal, že byty v domě č. 1127/62 jsou v osobním vlastnictví všech jeho obyvatel, tedy i jeho. Tudíž je nutné zkoumat, zda stěžovatel zastavil na pozemku, který mu před domem patří např. z titulu spoluvlastnického podílu. V této souvislosti poukázal i na to, že žalobou napadené rozhodnutí, podle kterého je na předmětné ploše před domem není možné zastavit ani na nezbytně nutnou dobu, znamená zásadní

pokračování

omezení vlastnického práva obyvatel domu. Bez možnosti zastavit na této ploše není možné do bytů dopravit těžké a objemné věci, protože v dané lokalitě se nenachází žádné jiné místo, kde by mohla zastavovat vozidla potřebných rozměrů.

[7] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné relevantní důvody, které by svědčily pro odklon.

[10] K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou. Meritorní přezkum rozhodnutí soudu je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní, což může učinit i tak, že proti ní postaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz

nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, nebo rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[11] Důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu neshledal Nejvyšší správní soud ani na základě námitek poukazujících na nedostatečně zjištěný skutkový stav. V tomto ohledu připadá v úvahu – jako důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu – toliko hrubé pochybení krajského soudu (rozsudky NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23, či usnesení NSS ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Az 301/2018-37, bod 12, ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 279/2019-45, bod 16, ze dne 11. 8. 2023, č. j. 8 As 120/2022-28, bod 9, či ze dne 31. 3. 2026, č. j. 22 Azs 300/2025-48, bod 9). Takové pochybení Nejvyšší správní soud neshledal. K tomu lze ve shodě s krajským soudem dodat, že správní orgán I. stupně k provedení stěžovatelem navrženému důkazu ohledáním místa samého nepřistoupil pro nadbytečnost a své stanovisko řádně odůvodnil na str. 6 odst. 1 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný pak neprovedení důkazu řádně odůvodnil na str. 6 odst. 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Postup správních orgánů obou stupňů odpovídá ustálené judikatuře správních soudů (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26).

[12] V posuzované věci bylo nesporné, že stěžovatel zastavil a stál s motorovým vozidlem tovární značky Ford, registrační značky X, před domem č. 1127/62 na ulici O. v O.. Sporné pak bylo zejména to, zda plocha, na které stěžovatel zastavil a stál, je chodníkem, či nikoliv. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27, kde uvedl, že „definici pojmu „chodník“ český právní řád neobsahuje. Tuto skutečnost však nelze chápat jako deficit české právní úpravy. Je dokonce diskutabilní, zda u takovýchto pojmů je vůbec smysluplné legislativně vymezovat jejich obsah: vždy totiž broží na straně jedné jejich přílišná obecnost, která potřebám praxe není příliš nápomocná, anebo na straně druhé tak konkrétní vymezení, že v konečném důsledku nechtěně vyloučí i případy, které by svojí povahou pod tuto definici určitě spadat měly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, www.nssoud.cz). Není myslitelné ani žádoucí, aby veškeré pojmosloví užívané právními předpisy mělo zákonnou definici. Naprosto postačí, podřadí-li se obecně používaný výraz pod obecně platnou definici, kterou danému pojmu přiznává běžná mluva. Tak jako není v zákoně o silničním provozu definován pojem chodec, vozidlo či křižovatka, je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.“ V rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31, pak kasační soud uvedl, že je nutné vycházet z významu pojmu chodník v obecné řeči a že rozhodující je pouze faktický stav na místě, který by měl být zřejmý z pořízených fotografií místa spáchání přestupku. Z fotografií obsažených ve správním spisu lze přitom dospět ke zcela jednoznačnému závěru, jak to učinily správní orgány obou stupňů i krajský soud, že místo, kde stálo vozidlo stěžovatele, je chodník. Uvedený závěr podporuje i ve správním spisu založený passport místních komunikací, kde je předmětná plocha označena jako chodník. Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje zejména na přesvědčivou argumentaci správního orgánu I. stupně na str. 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí.

pokračování

[13] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že správní orgány i krajský soud směřují dva různé přestupky (zákaz zastavení a zákaz stání), a že se měly s ohledem na přítomnou svislou dopravní značku č. B29 – zákaz stání zabývat dobu trvání vykládky nákupu stěžovatelem, k tomu postačí ve shodě s krajským soudem uvést, že předmětná dopravní značka stanoví pravidla provozu na komunikaci (vozovce), nikoliv na chodníku, na který se vztahuje obecný zákaz vjezdu a stání motorového vozidla (§ 53 odst. 2 zákona o silničním provozu). Z tohoto hlediska je proto bezpředmětné zabývat se tím, zda stěžovatel uvedl vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu [viz definice pojmu „zastavení“ obsažená v § 2 písm. o) zákona o silničním provozu], neboť stěžovatel stál na chodníku, a nikoliv na vozovce v zákazu stání regulovaném dopravní značkou.

[14] K námitce stěžovatele ohledně omezení jeho vlastnického práva Nejvyšší správní soud uvádí, že vlastnické právo není absolutně neomezené. Stávající koncepce ochrany vlastnického práva podle judikatury Ústavního soudu připouští omezení vlastnického práva zákonem z důvodu ochrany práv druhých a ochrany veřejného zájmu, kterým je zejména ochrana lidského zdraví, přírody a životního prostředí (čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Je vždy třeba posuzovat, zda omezení užívání majetku (vlastnického práva) sleduje legitimní cíl, zda je v souladu s vnitrostátním právem a zda je přiměřené ve vztahu ke sledovanému cíli. V daném případě je veřejným zájmem bezpečnost a plynulost silničního provozu a zejména ochrana chodců. V souladu s § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, je chodník veřejným prostranstvím, které slouží obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. To znamená, že ani vlastník přilehlého bytu nebo pozemku nemá právo si chodník přivlastnit nebo jej využívat v rozporu s jeho účelem (např. k parkování vozidla) bez výslovného povolení.

[15] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 As 32/2021-32). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2026

David Hipšr

předseda senátu